

„To je krása!“ vydechla jsem opravdu dojatě. Až se budu odtud stěhovat, vezmu si ji s sebou. A i když budu bydlet jinde, vrátím se k nim zas a znovu a uvařím polévku. Neřekla jsem to nahlas, ale myslela jsem si to. Taková veledůležitá sklenička.

Příštího dne jsem se musela definitivně odstěhovat ze starého bytu. Všechno se mi podařilo zlikvidovat, ale byla jsem z toho úplně otupělá. Za jasného odpoledne bez větru a bez mráčku jsem obhlížela prázdné, zlatě prosluněné místnosti, které bývaly mým domovem. Také jsem navštívila našeho domácího, abych se mu omluvila za pomalé stěhování. Povídala jsem si s ním a pila čaj, který mi udělal, v kanceláři, kam jsem jako dítě často přicházela. Dojalo mne, jak zestárl. Teď jsem seděla na malé židličce, kde asi často sedávala i babička, popíjela čaj a povídala si s ním o počasí a o sousedech. Přišlo mi to divné. Pořád ještě mi to nedocházelo.

Proč všechny události přicházely tak rychle jedna za druhou? Zbyla jsem tu sama a stálo mě mnoho sil, abych se s tím alespoň nějak postupně vyrovnala. Nebyla jsem to já, kdo uváděl události do pohybu. Bylo to jinak. Já jsem z toho byla jen celá rozesmutnělá.

Slunce svítilo do mého bývalého pokoje, odkud jsem všechno vystěhovala. Přesto tu zůstávala vůně našeho života. Kuchyňské okno, usměvavé tváře přátel, svěží zeleň školního parku, na které se rýsuje Sótárouv profil, hlas babičky v telefonu, když jsem jí pozdě v noci odněkud telefonovala, pokrývky v chladných ránech, ozvěna babiččiných pantoflí v chodbě, barva záclon, rohože na podlaze, sloupové hodiny. Tohle všechno, co už tu vlastně nebylo.

Když jsem vyšla ven, nastával podvečer. Stmívalo se, zvedal se vítr a trochu se ochladilo. Čekala jsem na

autobus a vítr mi nadzvedával šosy lehkého kabátu. Přímo naproti zastávce autobusu se krásně modrala světlem okna výškové budovy. Za nimi se pohybovali lidé, výtahy jezdily nahoru a dolů. Jemné zářící obrysy se rozplývaly ve tmě.

Poslední své věci jsem měla položeny u nohou. Teď už konečně, pomyslela jsem si, nebudu rozpolcena mezi dvěma místy. Najednou mi to přišlo trochu líto.

Autobus zahrnul do zatáčky a přijížděl. Projel těsně přede mnou a zastavil. Had lidí pomalu nastupoval. Autobus se zcela zaplnil. S jednou rukou zavěšenou v koženém držadle jsem pozorovala ztemňující se nebe za budovami. Oči se mi zrovna zastavily u malého srpku měsíce, který se právě chystal vydat na svou pouť oblohou, když se autobus rozjel. Kdykoliv autobus s trhnutím zastavil, pořádně to se mnou škusblo, protože jsem byla opravdu unavená. Pokaždé jsem se podívala oknem ven a uviděla v dálce na obloze se vznášející vzducholoď. Pomalu plula poháněna zvolna větrem. Trochu mi zlepšila náladu, a tak jsem ji pořád sledovala. Na obrysech jí blikala malá světélka, nesla se lehce oblohou jako ten bledý měsíc.

Malou holčičku, která seděla přede mnou na sedadle, upozorňovala babička potichu: „Podívej, Juki, vzducholoď. Ta je ale krásná.“ Dívka se babičce velmi podobala, ale vztekala se, snad proto, že byl autobus tak nacpaný a házelo to s ní sem a tam.

„Co má být? To žádná vzducholoď není!“

„Myslíš?“ odpověděla jí babička vlídně a pořád se usmívala.

„Už tam budem? Chce se mi spát!“ dál se vztekala Juki.

Spratek. Byla jsem unavená, a proto jsem hned reagovala nadávkou. Takhle se s babičkou nemluví, počkej, budeš toho jednou litovat.